

Encyclopedia Lufie

ข้าอยากรู้เหลือเกินว่าโลกจะงดงามเพียงใด หากแสงฮิสตองสะท้อนในดวงตาอันเฉิดฉายของท่าน ประกายเพลิง
เรืองรองหลอมรวมกับร่างกายที่สั่นสะท้าน ราตรีที่ทอดยาว แต่ข้าหาได้รู้สึกถึงความเดียวดาย

ตราบเท่าที่ท่านอยู่ตรงนี้ ข้างกายข้า—

เพียงปลายนิ้วแตะต้องสัมผัส เปลวไฟก็ลุกโชนขึ้นใต้ผิวหนัง ลมหายใจของท่านร้อนผ่าว ละลายมันรัตติกาลที่
เคยโอบล้อมข้า และในความอบอุ่นนั้นข้าก็ไม่อาจเอื้อมถึงความโดดเดี่ยวได้อีก ข้าสั่นสะท้านภายใต้แรงสัมผัส
นิ้วของท่านไล่เรื้อยจากลำคอ ค่อย ๆ ลากต่ำลง สายลมเย็นเยียบชอกซอนผ่านผิวหนังของข้า เป็นปฏิปักษ์กับเพลิง
ร้อนที่ท่านได้จุดขึ้นภายใน

ข้าพร้อมจะหลงทาง
หากเพียงได้หลงอยู่ในอ้อมแขนของท่าน

ข้าอยากลิ้มรสความหอมหวานที่ผู้คนพร่ำเพ้อถึง รสจูบที่ร้อนแรง ลึกซึ้งจนพรากเอาสัมปชัญญะไปจากข้า ปลาย
ลิ้นเกี่ยวกระหวัดราวกับดิ่งข้าจมดิ่งลงสู่ห้วงหฤหรรษ์ที่ไร้จุดสิ้นสุด ข้าได้ครางกระเส้าออกมา ไม่รู้ตัวว่าเป็นเสียงแห่ง
ความวิงวอนหรือเสียงของความยินยอม เมื่อมือของท่านตระโถมลงบนร่างกายของข้า

ทว่า — ความรักหาใช่เพียงแค่เสียงถอนหายใจอันแผ่วเบา หรือสัมผัสอันอ่อนโยนเท่านั้น

มันคือความโหยกระหายที่ท่านส่งถึงข้า คือแรงดึงดูดที่ดูดข้าลงจมดิ่งสู่ห้วงคำวิงวอนต่อต้นหา คือไฟปรารถนาที่เผา
ผลาญทุกสิ่งทีข้าเคยเป็น มือของท่านร้อนผ่าว เราร้อนยิ่งกว่าเพลิงอาทิตย์ ริมฝีปากของท่านทิ้งรอยตราประทับไป
ทั่วเรือนร่างของข้า ลากไล่ต่ำลง... ต่ำลง... —จนข้าหมดสิ้นแล้วซึ่งเรี่ยวแรงต่อต้าน ข้าโอนอ่อน หลอมละลาย
ยินยอม ข้าขานตอบท่านในภาษาที่ไร้เยื่อคำสาบานรักมิอาจกล่าว ข้ารู้สึกถึงความลุ่มหลงในรัก พร้อมถวายตนแด่
ท่าน—

“ ผู้ทำให้ข้าถูกบูชาแม้ในความพินาศ ”

ข้าปรารถนาที่จะถูกท่านกลืนกิน ปรารถนาที่จะเป็นของท่าน ให้เขียวของท่านฝังลึกลงในเนื้อหนังของข้า ให้โลหิตข้าเประเปื้อนริมฝีปากของท่าน ดั่งทับทิมสุกฉ่ำ เป็นรสหวานที่เอ่อท้น ปลอ่ยให้หยาดแห่งภวตัณหาไหลรินลงมาตามแนวGRAMของตัวท่านเอง

ข้ายอมพลีเลือดทุกหยด หากนั่นคือเครื่องสังเวยแห่งรัก จงสลักพันธสัญญาของเราลงบนผิวเนื้อของข้า แหวกผ่านเนื้อหนังและกระดูก จนเหลือไว้เพียงหัวใจที่ภักดีต่อท่านเท่านั้น

อา ... ความรักของข้า ของท่าน ของเรา

หลอมรวมกันจนมิอาจแยกจาก

ปรากฏทุกสิ่งจากข้าไปเกิด เพราะข้าก็พร้อมจะมอบมันแต่ท่าน ทั้งลมหายใจ ความอบอุ่น แก่นแท้แห่งตัวตนของข้า หลอมมันเป็นสิ่งที่ท่านจะเก็บรักษา เป็นสิ่งที่จะยังคงอยู่กับท่านแม้ร่างของข้าจะมอดไหม้สลายไปในเก้าถ่าน

กลืนกินข้าเถิด มีอันอ่อนโยนที่ขัดแย้งกับแรงรักอันดุคั่นที่ท่านมอบให้ จงกลืนกินข้าเสียจนเหลือไว้เพียงรสชาติของข้าบนปลายลิ้นของท่าน จอมใจ—

.

ควีวาร์ห์พลอ่ยปลายนิ้วลูบไปตามสันปกหนังสือ ก่อนที่หีบวรรณกรรมเล่มหนึ่งเข้าสู่ชั้นไม้โอ๊ค แลเพียงแคเปิดหนังสือลงพร้อมทอดถอนใจเบา ๆ

“ ทำไมต้องกรีดเลือดกรีดเนื้อสาบานด้วยล่ะ ”

ความรักของมนุษย์ คำอ่อนหวานแสนล่อลวงที่พวกเขาโหยหาตลอดอายุขัยอันแสนสั้น ไยต้องแลกมาด้วยพันธนาการหรือเล่ห์กลเพื่อเหนี่ยวรั้งใครไว้ ถ้ามิใช่ก็เพียงละวาง ไยต้องยื้อยุดให้เจ็บซ้ำ จับมือถือแขนก็มีใช้เรื่องใหญ่โตอันใด มิฉะนั้นข้าคงต้องเข้าพิธีแต่งงานกับลูกค้าเป็นร้อย ๆ หนเพียงเพราะปลายนิ้วเราเคยแตะต้องกัน หรือว่าข้ายังคงเข้าใจอะไรผิดเพี้ยนไป ?

อา... สามัญสำนึกแห่งโลกมนุษย์ช่างเป็นปริศนา แม้ข้าจะเฝ้าสังเกตมาแล้วกว่าสองร้อยปีก็ตาม ข้ามีความรักอยู่แล้ว หากแต่ว่ามีให้แก่ออกไม้ รักอันอ่อนโยนที่มอบแก่หมู่มวลพลทุกขาเหล่านั้น เมื่อกลีบเริ่มโรยรา ข้ายังเฝ้าวิงวอนให้มันแบ่งบานอีกครั้ง คราวแล้วโฉนเล่าจึงมีเพียงวรรณกรรมโรมานซ์ที่เชื่อมั่นว่าต้องแลกร่างกายจึงจะพิสูจน์รักแท้ เช็กซ์... มันให้คุณค่ากับรักได้ถึงเพียงนั้นหรือ ?

หากความรักอันบริสุทธิ์มิอาจเรียกว่ารักแท้ เช่นนั้นมนุษย์ควานหาสิ่งใดกันแน่นะ เพียงไฝ่ฝันถึงรักหรือปรารถนาการครอบครอง ?

ควีวาทัก้าวเท้าออกจากหอสมุดกลางเมืองพร้อมหยุดความคิดต่อหนังสือเล่มนั้นไว้— หรือเปล่านะ...

รองเท้าบูตหนังสือน้ำตาคลุ้ใจเดินย่ำสัมผัสกับพื้นถนนหินอิฐเป็นจังหวะสม่ำเสมอ ท้องฟ้าโรยร่วงสู่พลบค่ำ แสงไฟระยิบระยับสีขาวทองเรียงรายทอดนำทางกลับสู่ร้านฟลอเรนเซีย เสียงจ่อแจในย่านการค้าแอนโกลน่ายังคงดำเนินไปตามวงจรของมัน พ่อค้าผลไม้เอื่อยคำยินดีต้อนรับ นักตัดเสื้อโค้งคำนับให้ลูกค้าผู้ดีที่เพิ่งก้าวออกจากร้าน ร้านเครื่องประดับที่มีอัญมณีในตู้กระจกสะท้อนแสงอ่อนของตะวันรอน ร้านหนังสือ— อ้อ! ใช่ ข้าเพิ่งแคไปหอสมุดเท่านั้นมิใช่ร้านหนังสือ ไม่ได้ไปเสียนานแล้วละมังเพราะยุ่งอยู่กับงานที่ร้าน ข้าหาได้มีนิสัยหยิบยืมตำรามานาน เพราะรู้ว่าไม่มีวันคืนให้ตรงกำหนดหรอก หากมีเงินทองมากพอที่จะซื้อหนังสือสักเล่ม ข้าก็เดินมาที่ร้านหนังสือแห่งนี้ประจำ

เมื่อหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีคาร์เนเลียนถึงร้านฟลอเรนเซีย ประตูไม้โอ๊คนั้นถูกเปิดออกพร้อมกระดิ่งที่ส่งเสียงกรุ๊งกริ๊งต้อนรับเจ้าของร้าน กลิ่นดอกไม้อ่อน ๆ ที่บ่มเพาะจากแรงใจและสองมือของเธอลอยล่องในอากาศราวกับดอกไม้เองก็รับรู้ถึงการกลับมาของผู้ที่เฝ้าดูแลมัน ควีวาทปลดเสื้อคลุมออกแล้วหย่อนมันพาดไว้ที่พนักเก้าอี้เคาน์เตอร์ ก่อนเดินขึ้นไปยังชั้นบนที่มูมนั่งเล่น ปลายนิ้วเรียวยาวแตะแตะลงบนก้นกลีบกุหลาบวินเซสเตอร์แคทรีดัลที่เริ่มโรยรา เธอสัมผัสมันอย่างเบามือ ลูบไล่มันราวกับปลอบประโลมสิ่งมีชีวิตที่ใกล้ถึงกาลสิ้นสุด

“ ข้ารักเจ้าเช่นนี้โดยมิได้หวังข้อแลกเปลี่ยนอันใดเลยนะ ”

ดอกไม้ไม่เคยเรียกร้องพันธะ ไม่เคยต้องการสัญญา มันเพียงแบ่งบานและโรยราตามกาลเวลาอย่างสัตย์ซื่อ— ถึงกระนั้น ข้ายังคงเฝ้าภาวนาให้เจ้ามิได้เหี่ยวเฉาสู่สูญสิ้นไปเสียทั้งหมด เพียงแค่สักกลีบเดียวที่ยังคงมีชีวิต ข้าก็ยินดีประคองไว้จนวาระสุดท้าย

สองร้อยปีที่ผันผ่าน ข้ามิเคยรักมนุษย์ผู้ใดในแบบลุ่มหลงหมายครอบครอง ข้ารักเพียงลูเซีย รักท่านอาร์วาลเลน รักหมาแมวข้างถนนที่วิ่งเข้ามาอดอ้อนขออาหารจากมือของข้า

...เรียกว่าความรักได้หรือไม่กันนะ ?

หรืออาจเป็นเพียงความผูกพันที่ถักทอขึ้นจากกาลเวลา ? หรือบางที— ข้าอาจกำลังรักใครบางคนโดยมิรู้ใจตัวเองก็ได้...

เอ๊ะ เดียวสิ ข้ารักมนุษย์ผู้ใดกันล่ะ— ?